

צביקה שטרנפלד

בקניון

גוף ראשון

נשכבתי על הארץ
צורח שלא רוצה להיות זקן
ולא סקרית.

נערות מסתובבות

על המוביל

והכבר איני מגיע.

גוף שני

יש לה שער כסוף,
אף סמוק ושפתים חרות.
לא יפה להטיח את עצמה על הארץ.
היה שקט כאגם באירופה.
למד לא ליכב.

גוף שלישי

"הוא חי מספיק",
מצינת נערה,
"אולי הרחמים, כמו מוצץ,
יסתמו את פיו.
יפה שהפסיק לצעק.
רק הרגל השמאלית,
זאת עם הנרידים,
מתעקשת
ורוקעת".

קובי נסים

אתה בגוף ראשון

קמת ועמדת על רגליך
לדבר מכל הלב ולומר בתחביר מלותיך
ובקולך הנקלש "ברוך הבא".
לכל מי שבא הודית באפן אישי
כי לבקר אותך באו, "אלה הם חייך",

כן, אצבעותיך סט מבחנות שמתרוקנות
הולכות ומזדקקות מצבע החיים,
הן כמו גדמים של ענפים רכים על עבודת שבע שנותיו
ועודן ספוגות רגש
נו,

מה כבר יכלת לומר?

ככלות הכל

על הקיר מאחורי גבך דולק האור הירק,
ובשילט "יציאה".
"החוצה" בקשת,
כאלו עוד אפשר לתעתע בקץ
ולא להסתלק.

מתוך קדיש נסים הרואה אור בספרי 'עתון 77'